

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 8024/18

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט א' שטיין

העותר: פלוני

נגד

המשיבים: 1. בית הדין הרבני
2. רפי רכס - מ"מ יועמ"ש בית הדין הרבני
3. הרב יעקובי - יועמ"ש בית הדין הרבני
4. הרב מלכא - מנכ"ל בית הדין הרבני
5. פלונית

עתירה למתן צו על תנאי ובקשה למתן צו ביניים

בשם העותר: בעצמו

פסק-דין

השופט י' עמית:

1. בעתירה שלפנינו ביקש העותר מגוון סעדים בנוגע להליך המתנהל בינו לבין גרושתו (שאינה צד בעתירה זו) בבית הדין הרבני האזורי בתל אביב-יפו.

עתירה זו יש לקרוא בהמשך לשתי עתירות נוספות שהגיש העותר לבית משפט זה ונדחו (בג"ץ 5459/17 פלוני נ' בית הדין הרבני האזורי תל אביב (9.11.2017) (להלן: העתירה הראשונה); בג"ץ 8064/17 פלוני נ' הרכב 301 – אב"ד שחור, נהרי ומרווה (4.1.2018) (להלן: העתירה השנייה)). לכן, אקצר בדברים.

2. בעתירותיו הקודמות טען העותר נגד היבטים מסוימים בהתנהלות בית הדין הרבני והחלטות שניתנו על ידו. בעתירה זו השיג העותר, אשר שוב בחר לייצג עצמו, על שורה של החלטות שניתנו וטרם ניתנו על ידי בית הדין הרבני; טענות נוספות שהעלה העותר עוסקות בשיתופי פעולה אסורים של בית הדין הרבני האזורי עם גורמים חיצוניים; עוד נטען כי המשיבה 5 מעורבת במינוי דיינים בבתי הדין הרבניים, בקבלת החלטות בהם, וכיו"ב.

3. דין העתירה להידחות על הסף, אף ללא צורך בתגובת המשיבים.

כלל ידוע הוא כי על עתירה לבית משפט זה להיתמך בתשתית עובדתית איתנה. בהיעדרה לא יידרש בית המשפט לעתירה, בפרט כאשר מופנות כלפי מי מהמשיבים האשמות בעלות גוון פלילי ללא מסמכים שיבססו זאת (ראו, למשל: בג"ץ 6731/12 שמיר נ' היועץ המשפטי לממשלה, בפסקה 12 (18.6.2013); בג"ץ 2511/17 עמותת אבות למען צדק נ' מדינת ישראל (8.11.2017)). לעתירה שבפנינו לא צורפה תשתית עובדתית רלוונטית לביסוס טענותיו של העותר, ובהיעדרה לא ניתן להידרש לטענות לגופן.

יצוין כי העותר העלה טענה נוספת, בדבר קצין משטרה המתנכל לו לכאורה. מעבר להיעדרה של תשתית עובדתית בטענה זו, העותר עצמו עדכן כי פנה למחלקה לחקירות שוטרים ושם נמסר לו כי תיק התלונה שהגיש בנוגע לקצין "נמצא אצל הפרקליט ולא יסגר". בנסיבות אלה, העותר טרם מיצה את ההליכים הפתוחים בפניו באשר לטענה זו, ואף קיים לו סעד חלופי בדמות הגשת ערעור או ערר אם ירצה (ראו, למשל: בג"ץ 5540/11 והבה נ' השר לביטחון הפנים, בפסקה 4 (9.1.2012)).

4. אף לטענה בדבר "ניתוק" העותר מההליך בבית הדין חסרה תשתית עובדתית. לא הובהר בעתירה אם אכן התקיימו דיונים שמהם נמנע מהעותר להתייצב; אם פנה לבית הדין בנוגע לזימונו לדיונים או לאי המצאת מסמכים; ואם פניותיו נדחו, ומאילו נימוקים. לא למותר לציין, כי חזקה שנעשים בבית הדין מירב המאמצים להמציא לעותר את כל המידע הרלוונטי ולאפשר לו לטעון בעניינו. למצער, חזקה כי המידע יימסר לעותר אם יגיע בעצמו לפתח בית הדין, גם אם נמנע מהעותר להיכנס בין כתליו. ככל שקיימת כתובת דרכה ביכולתו של העותר לקבל המצאות (כגון הכתובת בה נעזר לצרכי הליך זה) – עליו למוסרה לבית הדין, אם טרם עשה כן.

5. מכל מקום, עתירה זו אינה הנתיב הנכון להתמודדות עם השגותיו של העותר. כידוע, "דין והלכה הם מימים ימימה, כי במקום שלעותר עומד סעד חלופי ראוי ויעיל לפני ערכאת שיפוט אחרת, לא יידרש בית-המשפט הגבוה לצדק לעתירה" (בג"ץ 6274/03 מילאד נ' מדינת ישראל, בפסקה 4 (22.12.2003)). עוד ידוע כי בית משפט זה אינו ערכאת ערעור על בתי הדין הרבניים, וכי ההתערבות בהחלטותיהם מוגבלת למקרים חריגים (ראו, למשל: בג"ץ 5537/16 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול, בפסקה 6 והאסמכתאות שם (18.7.2016)). המקרה שבפנינו אינו נכלל בקטגוריה זו, על אחת

כמה וכמה כאשר ההליך בעניינו של העותר טרם הסתיים (בג"ץ 2166/03 שחר נ' בית הדין הרבני האזורי חיפה (23.3.2003)). ככל שתתקבלנה החלטות חדשות שעליהן ירצה העותר להשיג, ביכולתו להגיש ערעור או בקשת רשות ערעור לבית הדין הרבני הגדול.

6. העותר כתב בעתירתו כי הוא פונה לבית משפט זה "בלית ברירה ואין שום מוצא אחר".

ובכן, לפני שהעותר פונה לבית משפט זה כמוצא אחרון, תוך שהוא מגבב טענות על גבי טענות, חלקן כוללניות, חלקן חסרות תשתית עובדתית וחלקן לא מובנות, אמליץ לו לעשות את הדבר האלמנטרי – לשכור שירותיו של עורך דין שייצג אותו. ואם אין הפרוטה בכיסו – לפנות לסיוע המשפטי. ואם הסיוע המשפטי מסרב/יסיג לייצג אותו – כנראה יש לכך סיבה טובה. בהקשר זה, אפנה לאמור בשתי העתירות הקודמות שניתנו בעניינו של העותר:

"התרשמנו כי טוב יעשה העותר עם יתייעץ עם עורך דין, וכך יעצנו לו במהלך הדיון" (פסק הדין בעתירה הראשונה).

"מכל מקום, וכפי שצוין בדיון ובפסק הדין בעתירה הקודמת, טוב ינהג העותר אם יתייעץ עם עורך דין – אף כי זכותו כמובן לנהוג כהבנתו" (פסק הדין בעתירה השנייה).

7. סוף דבר: העתירה נדחית, ומשכך, מתיירת הבקשה למתן צו ביניים שנלוותה לעתירה.

ולעניין ההוצאות. אכן לא נתבקשה תגובה, אך אפנה לאמור בעתירות הקודמות:

"לפנים משורת הדין אין צו להוצאות" (פסק הדין בעתירה הראשונה).

"בפסק הדין בעתירה הקודמת צוין כי אין צו להוצאות לפנים משורת הדין. לא בלי היסוס, ומתוך התחשבות חריגה במצבו של העותר, גם הפעם איננו עושים צו להוצאות. והעותר יתן אל ליבו" (פסק הדין בעתירה השנייה).

העותר ישא זו הפעם בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך 2,500 ₪.

ניתן היום, י"ח בכסלו התשע"ט (26.11.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט